

การก้าวผ่านวิกฤตค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาอุทยานและสถานที่สาธารณะในสหรัฐฯ
โดยรัฐบัญญัติส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง (Great American Outdoors Act 2020) *

กรภัทร ปัญญวนิช**

๑. บทนำ

๑.๑ ปัญหาการจัดสรรงบประมาณเพื่อดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะ

ปัจจุบัน ค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายในอุทยานแห่งชาติ ป่าไม้ เขตสงวนพันธุ์สัตว์ป่า และที่ดินสาธารณะอื่น ๆ มีมูลค่ารวมกว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยเฉพาะในส่วนของหน่วยงานบริการอุทยานแห่งชาติ (National Park Service) เพียงแห่งเดียว มีค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่ประมาณ ๓ เท่าของงบประมาณประจำปีที่หน่วยงานได้รับ และขณะนี้มีความเสี่ยงสูงในการที่อุทยานแห่งชาติกว่า ๒๑,๐๐๐ ไมล์ที่ต้องการการซ่อมแซม รวมถึงอาคารประวัติศาสตร์หลายแห่งที่กำลังผุพัง และพื้นที่ตั้งแคมป์ที่เสื่อมโทรมลง นอกจากนี้ยังมีโครงสร้างสาธารณูปโภคอีกร้อยละ ๗๐ ในอุทยานที่มีอายุมากกว่า ๖๐ ปีที่ต้องการการดูแลรักษา

ที่ผ่านมา สภาคองเกรสได้ดำเนินการเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการแก้ไขปัญหาที่ใหญ่ระดับประเทศเช่นนี้ โดยใช้ดุลยพินิจในการเพิ่มงบประมาณอุทยานเพียงร้อยละ ๑ โดยปรับตามอัตราเงินเฟ้อในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ทั้งที่ในช่วงเวลานั้นมีหน่วยงานใหม่เพิ่มขึ้นถึง ๒๘ แห่ง การขยายตัวที่รวดเร็วเช่นนี้ส่งผลให้การกระจายทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดไปยังแต่ละหน่วยงานและหลายพื้นที่นั้นลดลงอย่างเห็นได้ชัดและส่งผลกระทบต่อคุณภาพในการดูแลรักษาและสร้างแรงกดดันในการบริหารจัดการของระบบโดยรวม

กองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะ (National Parks and Public Land Legacy Restoration Fund) เป็นแหล่งเงินทุนโดยตรงสำหรับค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่ ซึ่งเป็นแนวคิดที่องค์กรวิจัยด้านสินทรัพย์และสิ่งแวดล้อม (Property and Environment Research Center: PERC) ได้ร่วมกันผลักดันมานานกว่าสองทศวรรษ รวมถึงการเข้าร่วมแถลงสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวในการพิจารณาของสภาคองเกรสในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยกองทุนนี้จะได้รับรายได้ครึ่งหนึ่งจากการพัฒนาพลังงาน น้ำมัน ก๊าซ ถ่านหิน พลังงานทางเลือก และพลังงานหมุนเวียนของที่ดินและน่านน้ำของรัฐบาลกลางสหรัฐฯ ในส่วนที่ไม่ตกอยู่ภายใต้ภาระผูกพันสำหรับความต้องการอื่น โดยเป็นเงินสูงสุดไม่เกิน ๑.๙ พันล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี เป็นระยะเวลา ๕ ปี หรือกล่าวคือ รายได้ด้านพลังงานครึ่งหนึ่งที่โดยปกติต้องเข้าสู่คลังของประเทศ จะถูก

* บทความประจำเดือนเมษายน ๒๕๖๔

** บุคลากรจัดทำฐานข้อมูลกฎหมาย ฝ่ายค้นคว้าและเปรียบเทียบกฎหมาย กองกฎหมายต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จัดสรรเข้าสู่กองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะ เพื่อนำไปใช้ในการชำระค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่ นอกจากนี้ยังอนุญาตให้มีการบริจาคเงินจากประชาชนเข้าสู่กองทุนได้ด้วย

จากการประเมินศักยภาพทางเงินที่จะเพิ่มขึ้นถึงถึง ๙.๕ พันล้านดอลลาร์สหรัฐในช่วง ๕ ปีข้างหน้า จะช่วยให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่ในปัจจุบันได้ประมาณครึ่งหนึ่ง และเงินทุนนี้จะถูกแจกจ่ายไปยังหน่วยงานที่ดูแลที่ดินสาธารณะโดยอิงตามสัดส่วนของเงินค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่ของแต่ละหน่วยงาน โดยคิดเป็นหน่วยงานบริการอุทยานแห่งชาติร้อยละ ๗๐ หน่วยงานบริการป่าไม้แห่งสหรัฐอเมริกา (U.S. Forest Service) ร้อยละ ๑๕ และหน่วยงานบริการด้านสัตว์น้ำและสัตว์ป่าแห่งสหรัฐอเมริกา (U.S. Fish and Wildlife Service) ร้อยละ ๕ และสำนักงานจัดการที่ดิน (Bureau of Land Management) และสำนักงานด้านการศึกษาของชาวอเมริกันพื้นเมือง (Bureau of Indian Education) อีกร้อยละ ๕

กล่าวโดยสรุป กฎหมายนี้กำหนดให้นำรายได้จากการพัฒนาด้านพลังงานจากรัฐบาลกลางเข้าสู่สองกองทุนต่าง ๆ ได้แก่ กองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะ (National Parks and Public Land Legacy Restoration Fund) และ กองทุนอนุรักษ์ที่ดินและน้ำ (Land and Water Conservation Fund)

โดยเงินทุนจากกองทุนนี้สามารถนำไปใช้ได้เฉพาะในการแก้ไขปัญหาค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายอยู่เท่านั้น เพื่อป้องกันปัญหาการขาดแคลนงบประมาณที่จะนำมาดูแลจัดการสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ไม่ให้เสื่อมโทรม

และแม้ว่าค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาส่วนใหญ่ของพื้นที่สาธารณะจะเกี่ยวข้องกับระบบการขนส่ง แต่กฎหมายกำหนดว่าต้องใช้เงินอย่างน้อยร้อยละ ๖๕ จากกองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะในโครงการที่ไม่เกี่ยวข้องกับระบบขนส่ง เช่น การซ่อมแซมเส้นทางเดินและสิ่งอำนวยความสะดวกเหตุผลสำคัญประการหนึ่งของข้อจำกัดนี้คือ กระทรวงคมนาคมแห่งสหรัฐอเมริกา (U.S. Department of Transportation) และสภาองค์กรที่มีความรับผิดชอบร่วมกันในการจัดสรรงบประมาณเพื่อดูแลถนนในพื้นที่สาธารณะอยู่แล้ว

นอกจากนี้ ผู้รับผิดชอบในการบริหารจัดการที่สาธารณะยังสามารถขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนำเงินจากกองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะไปลงทุนเพื่อจัดตั้งกองทุนที่ก่อให้เกิดผลตอบแทนในอนาคต ซึ่งเป็นเครื่องมือทางการเงินที่จะช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นในการรองรับความต้องการในการบำรุงรักษาในระยะยาว

กองทุนดังกล่าวจะช่วยให้ผู้รับผิดชอบในการบริหารจัดการที่สาธารณะสามารถลดภาระในการเข้าไปข้องเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณทางการเมืองได้ ซึ่งในอดีตหลักเกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณมักคำนึงถึงลำดับความสำคัญของสถานที่นั้น ๆ มากกว่าค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาที่แท้จริง กองทุนดังกล่าว

จะช่วยให้ผู้รับผิดชอบสามารถจัดการที่สาธารณะที่อยู่ในความรับผิดชอบได้ โดยมั่นใจว่าจะมีเงินทุนสนับสนุนในการดำเนินโครงการระยะยาวอย่างเพียงพอ

อย่างไรก็ตาม การจัดตั้งกองทุนเพื่อฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะถือเป็นการยอมรับหลักการสำคัญที่ว่า การดูแลรักษาพื้นที่ที่มีอยู่เดิมให้ดี ก็ถือว่าการช่วยการอนุรักษ์สถานที่ต่าง ๆ แล้ว^๑

๑.๒ ปัญหาความไม่เท่าเทียมเกี่ยวกับการใช้งานที่สาธารณะ

การทำให้ที่สาธารณะอยู่ในสภาพที่เหมาะสมในการเข้าใช้งานนั้นย่อมส่งผลดีต่อผู้คนในการเข้าใช้งานเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามพบว่ามีความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงที่สาธารณะอยู่มาก โดยงานวิจัยชี้ให้เห็นว่า พื้นที่ที่เคยถูกจัดอยู่ในเขตสีแดง (redlined neighborhoods) ตามประวัติศาสตร์ มักมีพื้นที่สีเขียวน้อยกว่า และมีอัตราการพิษทางเสียง แสง และอากาศสูงกว่า นอกจากนี้ ย่านที่มีรายได้ต่ำก็ยังมีความเปราะบางต่ออุณหภูมิสูงกว่าย่านอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น ในย่าน South Bronx ของนครนิวยอร์ก ซึ่งมีประชากรร้อยละ ๙๐ เป็นชาวคนผิวสีหรือชาวละติน อาจมีอุณหภูมิสูงกว่าย่านที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นคนผิวขาวที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึง ๑ ไมล์ถึง ๔.๕ องศาเซลเซียส และพบว่าอัตราการเสียชีวิตของกลุ่มประชากรผิวสีจากความเครียดจากความร้อนในนครนิวยอร์กสูงกว่าประชากรผิวขาวถึง ๒ เท่า

กรณีดังกล่าวเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า การเหยียดเชื้อชาติด้านสิ่งแวดล้อม (environmental racism) ฝังรากลึกอยู่ในแนวปฏิบัติด้านการแบ่งเขตและนโยบายที่อยู่อาศัย ซึ่งเป็นรากฐานของการก่อสร้างเมืองในสหรัฐอเมริกา ซึ่งนักสังคมวิทยา Robert Bullard ได้ให้คำจำกัดความของการเหยียดเชื้อชาติด้านสิ่งแวดล้อมว่า “หมายถึง นโยบาย แนวปฏิบัติ หรือคำสั่งใด ๆ ที่ส่งผลกระทบหรือก่อให้เกิดการเสียเปรียบแก่บุคคล กลุ่มคน หรือชุมชนอันเนื่องมาจากเหตุผลด้านเชื้อชาติ ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม อย่างไรก็ตาม แม้การจัดสีของเขตพื้นที่ตามเชื้อชาติ (redlining) จะเป็นเรื่องผิดกฎหมายมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ผลกระทบจากนโยบายดังกล่าวก็ยังสร้างความเหลื่อมล้ำอย่างมากในด้านสุขภาพ เพราะพื้นที่สีเขียวนั้นมีบทบาทสำคัญในการช่วยลดอุณหภูมิในชุมชนลง แต่ต้องยอมรับว่าชุมชนของคนผิวนั้นมีโอกาสเข้าถึงสวนสาธารณะและพื้นที่ธรรมชาติน้อยกว่าชุมชนอื่น ๆ

จากข้อมูลการสำรวจของหน่วยงานบริการอุทยานแห่งชาติสหรัฐอเมริกา (National Park Service) พบว่าความเหลื่อมล้ำเชื้อชาติและสีผิวยังคงมีอยู่ซึ่งเห็นได้ชัดจากการเข้าใช้พื้นที่สาธารณะ โดยพบว่าผู้เยี่ยมชมอุทยานแห่งชาตินั้นมีคนผิวสีเพียงร้อยละ ๒๓ ทั้งที่ประชากรคนผิวสีมีสัดส่วนถึงร้อยละ ๔๒ ของประชากรทั้งหมดในประเทศ ความเหลื่อมล้ำนี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเลือกปฏิบัติในการใช้สวนสาธารณะของสหรัฐอเมริกาในอดีต โดยผู้นำคนสำคัญที่มีบทบาทในการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ เช่น John Muir และ Theodore Roosevelt มีทัศนคติในการเหยียดเชื้อชาติ พวกเขามองว่าการขยายพื้นที่สาธารณะเป็นวิธีที่ดีกัน

^๑Hannah Downey. “The Great American Outdoors Act, Explained” . สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๘, จาก <https://www.perc.org/2020/08/04/the-great-american-outdoors-act-explained/>

ไม่ให้คนสีผิวเข้าถึงพื้นที่กลางแจ้ง โดยที่ผ่านมาอุทยานแห่งชาติมิได้มีการยกเลิกการแบ่งแยกเชื้อชาติอย่างชัดเจน จนกระทั่งมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสิทธิพลเมือง (Civil Rights Act of 1964) ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ แต่ผลกระทบจากนโยบายกีดกันดังกล่าวยังคงหลงเหลืออยู่ ดังเห็นได้จากตัวเลขข้อมูลสัดส่วนของประชากรของผู้เข้ามาใช้บริการอุทยานแห่งชาติ หากจะให้อุทยานแห่งชาตินั้นดำรงอยู่ต่อไป จะต้องทำให้อุทยานเป็นสถานที่ที่เปิดกว้างมากขึ้นสำหรับคนทุกกลุ่มทุกชาติพันธุ์^๒

๒. สาระสำคัญ

รัฐบัญญัติส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง (Great American Outdoors Act) ได้รับการประกาศใช้ในปี ค.ศ. ๒๐๒๐ เพื่อจัดสรรงบประมาณหลายพันล้านดอลลาร์สำหรับการบำรุงรักษาเส้นทางเดินป่า อุทยานแห่งชาติ ที่ดินและน่านน้ำสาธารณะทั่วประเทศ โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้มีการจัดสรรงบประมาณถาวรให้แก่กองทุนอนุรักษ์ที่ดินและน้ำ (Land and Water Conservation Fund: LWCF) และงบประมาณสำหรับการแก้ไขปัญหาค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายของอุทยานแห่งชาติ ป่าไม้ และพื้นที่สาธารณะอื่นๆ ซึ่งโดยรวมแล้วเป็นงบประมาณมากถึง ๒.๘ พันล้านดอลลาร์ต่อปี เพื่อสนับสนุนที่สาธารณะ กิจกรรมนันทนาการกลางแจ้ง การบำรุงรักษาและการฟื้นฟูที่สาธารณะ รวมถึงการสร้างพื้นที่สีเขียวแห่งใหม่

กฎหมายนี้ถือเป็นผลสำเร็จจากการทำงานต่อเนื่องหลายปีของกลุ่มสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง (outdoor community) กลุ่มรณรงค์การอนุรักษ์ และพันธมิตรอีกหลายร้อยองค์กร ในปี ค.ศ. ๒๐๑๙ โดยองค์กร Outdoor Alliance เป็นองค์กรที่มีบทบาทในการผลักดันให้มีผ่านร่างกฎหมายดังกล่าว เมื่อนางบประมาณมาจัดสรรแก่กองทุนต่าง ๆ รวมถึงกองทุน LWCF และปัจจุบันได้ประสบผลสำเร็จในการจัดสรรงบประมาณประจำปีแก่โครงการต่าง ๆ ประกอบกับงบประมาณ ๑.๙ พันล้านดอลลาร์ต่อปีสำหรับการบำรุงรักษาและฟื้นฟูที่สาธารณะ รวมถึงการออกกฎหมายที่ดินสาธารณะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง (outdoor community) สามารถผลักดันนโยบายที่สำคัญได้ แม้ในช่วงที่สภาพการเมืองไม่มั่นคง

รัฐบัญญัติส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง ประกอบด้วยองค์ประกอบหลักสองประการ ได้แก่

๑) การจัดสรรงบประมาณถาวรสำหรับกองทุนอนุรักษ์ที่ดินและน้ำ (Land and Water Conservation Fund: LWCF)

^๒Leah Terry. “The Great American Outdoors Act: A Tool to Advance Public Health” . สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๘, จาก <https://www.networkforphl.org/news-insights/the-great-american-outdoors-act-a-tool-to-advance-public-health/>

กองทุนอนุรักษ์ที่ดินและน้ำมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการสร้างอุทยาน ทางเดิน และโครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานด้านนันทนาการที่สำคัญทั่วประเทศ ซึ่งที่ผ่านมาแม้กองทุน LWCF จะมีสิทธิได้รับงบประมาณปีละ ๙๐๐ ล้านดอลลาร์ตามที่กำหนดไว้ แต่ไม่ได้มีการรับประกันการจัดสรรงบประมาณดังกล่าวอย่างแน่นอน ในทางปฏิบัติ กองทุนจึงได้รับงบประมาณเพียงประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ควรได้รับ และส่วนที่เหลือนั้นถูกนำไปใช้ในวัตถุประสงค์อื่น อย่างไรก็ตาม ภายใต้กฎหมายฉบับนี้กองทุน LWCF จะได้รับงบประมาณเต็มจำนวนทุกปีโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการจัดสรรงบประมาณจากรัฐสภาอีกต่อไป

๒) การตรารัฐบัญญัติฟื้นฟูอุทยานและที่ดินสาธารณะ (Restore Our Parks and Public Lands Act: ROPA)

การจัดสรรงบประมาณที่ไม่เพียงพอจากรัฐสภาตลอดหลายปีที่ผ่านมาได้ก่อให้เกิดปัญหาค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายในอุทยานแห่งชาติ ป่าไม้และที่ดินสาธารณะอื่น ๆ ที่ประชาชนชาวอเมริกันนิยมใช้ประโยชน์ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวรัฐบัญญัติฟื้นฟูอุทยานและที่ดินสาธารณะจะจัดสรรงบประมาณถึง ๑.๙ พันล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี เพื่อนำมาใช้จ่ายในการบำรุงรักษาอุทยานแห่งชาติและที่ดินสาธารณะอื่น ๆ เป็นระยะเวลาสูงสุด ๕ ปี โดยองค์กร Outdoor Alliance ได้สนับสนุนให้มีการเพิ่มงบประมาณเพิ่มเติมสำหรับการบำรุงรักษาป่าไม้ และการจัดการที่ดินและพื้นที่สาธารณะอื่น ๆ

นอกจากนี้หนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของรัฐบัญญัติส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง คือ การสนับสนุนให้เกิดการเข้าถึงพื้นที่กลางแจ้งอย่างเท่าเทียมมากขึ้นสำหรับคนทุกกลุ่ม^๓ โดยประมาณครึ่งหนึ่งของงบประมาณประจำปีของกองทุนนี้จะถูกส่งต่อไปยังรัฐบาลของแต่ละรัฐ เพื่อนำไปใช้ส่งเสริมการเข้าถึงพื้นที่สีเขียวอย่างเท่าเทียม ตัวอย่างเช่น กองทุนนี้มีบทบาทในการสร้างสวน Gas Works Park ในเมือง Seattle และสวน Confluence Park ในเมือง Denver^๔

โดยกองทุน LWCF เป็นเครื่องมือสำคัญที่เมืองหรือรัฐต่าง ๆ จะใช้ในการจัดสรรงบประมาณสำหรับการสร้างอุทยาน ทางเดิน พื้นที่สีเขียว สนามเบสบอล และโครงสร้าง สาธารณูปโภคพื้นฐานด้านนันทนาการอื่น ๆ ดังนั้น งบประมาณจากกองทุนนี้จะเป็กลไกสำคัญในการเพิ่มพื้นที่สีเขียวและให้ทุกคนสามารถเข้าถึงพื้นที่กลางแจ้งได้อย่างเท่าเทียม

นอกจากนี้ กฎหมายฉบับนี้ยังจะช่วยในการฟื้นฟูอุทยานแห่งชาติ ป่าไม้ ที่ดินและน่านน้ำสาธารณะอื่น ๆ ซึ่งกำลังเผชิญกับปัญหาอันเกิดจากจำนวนผู้มาเยือนที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา^๕

^๓Outdoor alliance. “Great American Outdoors Act” . สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๖๘, จาก

<https://www.outdooralliance.org/great-american-outdoors-act>

^๔Susan Shain. “What happened to the Great American Outdoors Act?” . สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๖๘, จาก <https://www.hcn.org/articles/what-happened-to-the-great-american-outdoors-act/>

^๕อ่วงแล้ว, โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓

๓. บทสรุป

ปัญหาการจัดสรรงบประมาณในการบำรุงรักษาสถานที่สาธารณะหลายแห่งในสหรัฐฯ นั้น เป็นปัญหาที่สะสมอย่างยาวนาน เนื่องจากสหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีประชากรหนาแน่น และจำนวนประชากรที่หลั่งไหลเข้ามาในสถานที่ต่าง ๆ ย่อมทำให้เกิดความเสื่อมโทรมขึ้นเป็นธรรมดาและหากปล่อยไว้ไม่มีการดูแลจัดการที่ดีย่อมส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง รัฐบัญญัติส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมกลางแจ้ง (Great American Outdoors Act 2020) จึงเป็นกฎหมายที่เข้ามาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเน้นไปที่การจัดหางบประมาณมาให้กับกองทุนต่าง ๆ เป็นจำนวนที่แน่นอนทุกปี โดยไม่ต้องผ่านรัฐสภาซึ่งทำให้เกิดความคล่องตัวในการนำงบประมาณมาจัดสรรแก่ค่าบำรุงรักษาที่ค้างจ่ายและการบำรุงรักษาเพิ่มเติมต่อไปในอนาคต ซึ่งจะเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนทุกกลุ่มทุกชาติพันธุ์อย่างเท่าเทียม
